

Άνοιξα δικαστήριο με το Θεό!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Διηγούνταν για τον αββά Μωυσή της Σκήτης, πως, όταν ξεκίνησε να ανεβεί στην έρημο της Πέτρας, κοπίαζε πολύ στο δρόμο, και συλλογιζόταν μόνος του: «πώς θα μπορώ, άραγε, να κουβαλώ εδώ το νερό που θα μου χρειάζεται»;

Και τότε άκουσε μια φωνή να έρχεται από ψηλά:

– Πήγαινε στον τόπο που έβαλες σκοπό και μη φροντίζεις για τίποτε άλλο.

Και, πράγματι, έτσι έκαμε. Ήρθαν, όμως, κάποιοι ασκηταί να τον επισκεφτούν, κ' εκείνος δεν είχε παρά μονάχα ένα λαγήνι με νερό, και το οποίο, βράζοντας λίγη

φακή, εξαντλήθηκε.

Τότε ο Γέροντας άρχισε να στενοχωριέται πολύ. Χωρίς να πει τίποτε στους επισκέπτες, άρχισε να μπαίνει και να βγαίνει από το κελλί, κάνοντας θερμή προσευχή στο Θεό.

Και, πράγματι, δεν άργησε να έρθει μια βροχή από ένα μεγάλο σύννεφο, κρεμασμένο πάνω από την περιοχή της Πέτρας. Με το νερό αυτής της βροχής γέμισαν όλα τα λαγήνια του Γέροντα.

Ύστερα από τη βροχή ρωτούν τον Γέροντα οι επισκέπτες μοναχοί:

- Πες μας, άγιε Γέροντα, για ποιό λόγο έμπαινες κ' έβγαινες από το κελλί;

Και ο Γέροντας τους απάντησε:

- Άνοιξα δικαστήριο με το Θεό, και του παραπονιόμουν: «γιατί μ' έφερες εδώ που δεν έχει νερό, και οι δούλοι σου δεν έχουν να πιουν να ξεδιψάσουν»; Γι' αυτό έμπαινα κ' έβγαινα, παρακαλώντας το Θεό, ώσπου μας ήρθε η βροχή.

Από το βιβλίο του Π.Β. Πάσχου, ο «Πόλεμος των πειρασμών», των εκδόσεων Ακρίτας σ. 152.